

TRETIA KAPITOLA

Policajné riaditeľstvo Leek Wootton, Warwickshire,
27. júna, 8.00

Kat stála pred oddelením pre závažné prípady a nazerala cez sklenené dvere. Okrem obrazoviek od steny k stene, slušného wi-fi a veľkého stola v zasadacej miestnosti tu bol aj jediný funkčný automat na horúce nápoje. Bolo len otázkou času, kedy sa niekto odváži spochybniť jej právo používať ho, ale už dávno sa naučila, že je ľahšie požiadať o odpustenie ako o povolenie. A okrem toho musela viesť národný pilotný program a nakopnúť nový tím. Hm, nájdú sa aj takí.

Vzdychla pri pohľade na troch ľudí sediacich okolo veľkého stola v zasadačke. Predtým, ako súhlasila s vedením tohto programu, požiadala o jedného inšpektora, jedného seržanta, troch strážnikov, vedúceho kancelárie a nejakú administratívnu podporu. McLeish sa jej však vysmial do tváre. „UI má robiť všetky analýzy a administratívu, nebudeš potrebovať celý tím.“ Takže teraz mala Kat k dispozícii len jedného inšpektora, seržantku, profesorku, ktorá vyzerala, akoby mala ešte chodiť do školy, a ten jej prekliaty stroj.

Kat vedela, že keď vstúpi do miestnosti, všetci sa budú správať čo najlepšie, a tak sa zastavila pri dverách a prezerala si svoj nový tím. Zatiaľ sa zdalo, že najviac rozpráva inšpektor

Rayan Hassan. Opieral sa o okraj stola v elegantnom čiernom obleku.

Hoci Hassana osobne nepoznala, pri užšom výbere vynikol jeho právnický titul a vysoký počet odsúdených. Podľa jeho osobného spisu ho nedávno povýšili na inšpektora, ale stále mal „problémy s napredovaním“. „Príliš zameraný na vlastné ambície, chce byť prvým ázijským dôstojníkom,“ poznamenal jeho posledný šéf. „Myslí si, že je lepší ako všetci ostatní.“

„No, možno je,“ zamrmlala Kat, keď si všimla meno jeho bývalého šéfa. Neprekázalo jej veľké ego, ak mal dôstojník dostatok talentu. Pracovala už s dostatočným počtom mužov (priznajme si, väčšinou to boli starší belosi), ktorých arogancia prevyšovala ich skutočné schopnosti. Policajný zbor ich bol plný, takže by mohla dať šancu aj Rayanovi Hassanovi.

Kat sa otočila a pozrela na drobnú tmavovlásku, ktorá sedela na stoličke oproti nemu. Zatiaľ nepovedala ani slovo, len prikyvovala a usmievala sa, kým Hassan mával dlhými rukami. Debbie Brownová bola dvadsaťštyriročná policajná seržantka, ktorá pracovala pre warwickshirskú políciu od svojich osemnástich rokov. Pred niekoľkými rokmi ju Kat videla, ako sa na recepcii rozpráva s pozostalou matkou, ktorá prišla podať výpoveď a čakala na taxík. Hoci to nebol jej prípad a zmena sa jej práve skončila, mladá policajtká trvala na tom, že úbohú ženu odvezie domov. Kat sledovala, ako Debbie jemne odprevadila zlomenú matku k autu a v duchu si ju pridala do krátkeho zoznamu policajtov, ktorým na práci skutočne záleží.

Na rozdiel od Tiny z personálneho oddelenia. Keď sa jej Kat spýtala, prečo Debbie nebola v dlhom zozname uchádzačov, len pokrčila plecami a povedala: „Sama sa neprihlásila.“ Kat zakliala, keď si prečítala životopis mladej ženy. Po šiestich úspešných rokoch v policajnom zbore by sa mala Brownová usilovať o pozíciu inšpektorky tým, že sa bude sama hlásiť na takéto vysoko profilové projekty, a nie sa trápiť ilúziou, že si

niekto nakoniec všimne, ako tvrdo pracuje, a len tak z ničoho nič ju povýši. Keby to bolo na Kat, dala by všetkým novým regrútom ženského pohlavia odznak a pripínala by im ho na srdcia plné nádeje: *Nepožiadaš, nedostaneš.*

Na vzdialenejšom konci stola sedela profesorka Okonedová, oblečená v elektricky modrom kostýme. Nedala najavo, že by si Hassana alebo Brownovú vôbec všimla, nieto ešte, že by im venovala nejakú pozornosť, pretože intenzívne ťukala do svojho tabletu, čo naznačovalo, že má na práci dôležitejšie veci než spoznávať nových kolegov.

Inšpektor Hassan ležérne pokračoval v rozprávaní. Kat nepočula, čo hovorí, ale podľa toho, ako jeho oči neustále blúdili k atraktívnej mladej vedkyni, bolo zrejme, na koho sa snaží zapôsobiť.

Kat zatlačila do dverí trochu väčšou silou, ako bolo potrebné. Buchli o stenu, až sa všetci mykli. Hassan sklzol z okraja stola a posadil sa na stoličku; dokonca aj profesorka Okonedová prestala písať a zdvihla zrak.

Tri hlavy sa otočili, keď prešla cez miestnosť. Niekedy si svoju autoritu upevňovala odkazom na dlhé roky, ktoré strávila ako detektívka a staršia vyšetrujúca seržantka, potvrdzujúc, že áno, ona je tá Kat Franková, ktorá chytila astonského škrtiča. Rovné chrby a ostrážité pohľady jej nového tímu však naznačovali, že si už uvedomujú to sakramentské šťastie, že pracujú práve s ňou.

„Dobré ráno,“ povedala. „Som hlavná inšpektorka Kat Franková, viem tento pilotný program a mám rada silný čaj s kvapkou mlieka.“

Brownová vyskočila a zamierila k automatu na nápoje.

Kat si dovoľila malý povzdych, ktorým jej naznačila, aby si sadla späť. „Nežiadala som vás, aby ste mi priniesli nápoj. Chcela som vám prezradiť najdôležitejšiu informáciu o sebe, ktorá uľahčí budovanie tímu: kto som a aký nápoj mám rada.“

„Ja som inšpektor Rayan Hassan,“ dobrovoľne sa prihlásil bez vyzvania a očividne si vychutnával zvuk svojho nového titulu. „A mám rád kávu, najlepšie so smotanou, s cukrom a so sušienkou.“ Usmial sa spôsobom, ktorý naznačoval, že je zvyknutý dostávať všetky tri ingrediencie.

„Ach, ehm... som seržantka Brownová a nie som priberčivá. Mám rada čaj aj kávu. Čokoľvek, čo bude.“

„A čomu dávate prednosť?“ opýtala sa Kat.

„Čaju s veľkým množstvom mlieka. Ale vypijem ho aj bez neho.“

„A vy?“ Kat sa obrátila na profesorku Okonedovú.

Vzhladla od svojho tabletu. „Ja?“

„Ak to nie je tajné, aký je váš obľúbený nápoj?“

Profesorka Okonedová sa odmlčala, potom sa neochotne podelila o to, že nemá rada čaj ani kávu a pije len vodu.

„Pochopili ste, Hassan?“ Kat kývla hlavou smerom k automatu na nápoje.

Zažmurkal.

„Dva čaje, jednu vodu a kávu pre seba.“

„Ach... áno, samozrejme,“ povedal a zamračil sa, keď zamieril k automatu.

Kat sa oprela o stôl vedľa Brownovej a naklonila sa k nej. „Lekcia číslo jeden. Ako žena nemôžete byť nikdy tá, ktorá sa ponúkne, že pôjde urobiť čaj, najmä nie v novom tíme. To už rovno môžete nosiť odznak s nápisom ‚Na mne nezáleží‘. Keď dosiahnete môj vek a hodnosť, môžete si dovoliť hrať sa na matku, ale dovtedy sedte a nechajte to robiť mužov. Znamená to, že strávite veľa času s pocitom smädu, ale aspoň je šanca, že vás naozaj vypočujú. Dobre?“

Brownová sa začervenala a prikývla. „Áno, ďakujem, pre-páče.“

„Lekcia číslo dva: neospravedlňujte sa, pokiaľ ste neurobili niečo nezákonné.“